

ІДЕЇ

Невеличке товариство, яке складалося з кількох літератів, артистів і деяких молодих інтелігентних осіб, що було і нині, як не раз вже, зібране у поважнім домі пані Б...к, було сього вечора незвичайно оживлене.

Ведено дискусії про літературу, про штуку, театр, про містику, яка втискалася чимраз більше в північне письменство, а в кінці про тон, який панував в українській журналістиці і молодіжі. Балакано про жіноцтво і мужчин, а в кінці зійшло на "подружжя".

Одна молода учителька поставила питання, чи ліпше артистам одружитися, чи ні, бо,— додала поважно,— "двом панам годі служити".

Більшість голосів пішла за подружжям.

— І чому ж би ні? — запитав один професор, котрий недавно одружився і був зі свого кроку незмірно ушасливлений.— Жінка — се ж найліпший наш товариш, отже, і найщиріше прихилиться до всякої нашої праці, артистичної чи практичної. Вона піддержує нас морально, коли тратимо віру чи в себе, чи в свій талант і свою працю. А коли артист останеться безженний, то яка в нього дума на самоті в гору? О, се зовсім хибний погляд, що подружжя обмежує свободу артиста, стісняє його в полеті, обтяжує його обов'язками родинними, паралізує його фантазію і творчість духа. На мою думку, се — неправда. Чи не так, мої панове,— звернувся до одного маляра і музики.— Ви ж артисти, отже, можете самі вияснити сю справу. Я не артист, а звичайний чолові'яга.

Артисти усміхнулися і здвигнули плечима. Припадком, не був з них жоден одружений.

— Але тут, на мою думку, річ в чім іншій,— тягнув він дальше.— Дайте артистові чи артистці безжурний бит, забезпечте його матеріально, щоб не журився хлібом з дня на день; відберіть йому тії паралізуючі його клопоти, а побачите, чи

не буде так само працювати одружений, як "на волі". Що ж,— додав,— і нежонатого жура за хліб пригнобить і затупить. Тому життя в злиднях одному чи вдвох — однаково гірке. Часом легше удвох зносити журу і горе. Хоч промовити, пожалітися є перед ким. А самому? Вийдеш між чотири пусті стіни, заскрегочеш зубами з жалю до долі і промовиш хіба до своєї тіні. О! погано на світі самому жити,— додав щиро і поважно заразом.— І не дурно сказав хтось мудрий: "Не добре самому бути". Знав чому сказав. Головна річ в тім, щоб мати справдішньо щиру і любу душу при собі, а все інше — другорядна справа. Чорт не такий страшний, як його малюють!

— А все-таки страшний,— закинула з притиском учителька.

— Так що ж! — відповів вій.— У кого нема відваги в характері, тому все страшне. Ще... ще можна б сказати, що пожиття родинне абсорбує, чи там експлуатує духову і фізичну силу жінки; бо так, як воно тепер у нас уладжене, що жінка має і, кажім, навіть почасти мусить займатися веденням господарки домашньої і вихованням дітей, то подружжя мусить статися перепонуою в артистичному заводі[1] і таким чином скорше талант у жінки губить, ніж підносить. Але артист в подружжі ніколи не може в такій мірі поносити духову страту.

— Глибокі і благородні ідеї обговорюємо і обробляємо найкраще з істотами, що тішаться нашою любов'ю і приязню,— обізвалася господиня дому.— А дуже часто бувають ті нам "наймиліші істоти" — чоловік або жінка. Я стою на вашій стороні, пане професоре! — додала ласкаво.

Він поклонився вдячно.

— Маємо докази і в історії, де великі учені мужі і також артисти жили, так сказати б, своїми жінками. Не сягаймо в давніші часи, а берім... мені саме приходить на думку великий учений природник Ернст Геккель. Чим була йому його жінка? Найщирішим товаришем по душі, співробітником його в праці, ангелом життя, як називав її. А по її смерті пішла половина його енергії і сили з нею в гріб. Сам говорив, що з колишньої його істоти осталася з нього лише "половина". А славний маляр Росетті! Хто не знає, чим була для нього жінка?.. Він знав і бачив лише її, і в кожній його картині бачимо її демонічно-гарне обличчя. А по її смерті ледве займався ще малярством. А був

заразом і поетом. Ледве що викінчив кілька картин. Взагалі, коли оглянемося в історії значних людей, бачимо не раз, а всюди: там була якась "вона", що подавала йому в житті барву і сили, підтримувала, розпалювала, збільшала, мов сама іскра божа, душу. А там знов якийсь "він" ставав невидимим мотором геройських жіночих учинків, самопожертви, творів штуки чи яких інших подій. Дарма! Артист іноді ще більше потребує жіночої душі, як пересічний чоловіча.

І чи не мовлю знов правду, дорогі товариші?..

— Правда, правда! — кликнуло весело кілька голосів, і тут і там почувалися оплески.

Один літератор, названий в крузі своїх товаришів жартом за свою прямість, фізичну силу і шорсткість "медведем", сидів мовчки, підкручючи спокійним рухом вус.

— Я вам кажу,— обізвався він поважно,— що головна підстава всякого артистичного й неартистичного руху і існування — се хліб. Не дайте артистові чи артистці їсти, чи вже вони там вдвох, чи по одному, і послухайте потім, якої вони вам заграють. Погляньте на нього або і на "них" на самоті, в чотирьох стінах, на усміх її, що їх уста викривляє, коли до них доходять оклики їх слави, а потім розпливайтесь в мріях про любов і гармонію! І чому те все? Тому, що він і вона з своїми винижненими цивілізованими умами і думами, почуваннями почули себе нараз нарівні з дикою звіриною з лісу у своїх потребах.

— Будьте такі ласкаві і мовчіть! — кликнула прикро вражена молода учителька, затикаючи собі вуха.

Однак він, незважаючи на оклик діткненої душі, тягнув дальше, звертаючися почасти до неї і до інших.

— Се вражає ваші тонкі душі, вірю; але тим більше калічить воно і тих, що опинились в подібній ситуації. Ніде правди діти: гармонія розвивається з рівноваги і супокою, коли всі умови бити забезпечені. А аж із гармонії витворюється штука і все інше, подібне до неї. Іду навіть ще дальше. Кажу, що задля маєтку повинен артист і без любові, а так просто з почуття поважання одружитися, щоб забезпечити собі бит і віддатися цілою душею своїй праці. Навіть сам знаю одного такого німцямаляра, що оженився з багатою жінкою без любові... і жиє нині виключно для штуки. І дуже славно зробив! Жиють спокійно; вона пройнята до

глибини душі його працею і артистичним стремлінням, не клопоче йому голови сильними афектами, дбає про його, жиє і радується його славою, а він віддався цілковито штуці своїй і творить прекрасні діла. Між ними царює розум і рівновага, а з тим і мир. Хто тут скривджений або упокорений і скільки тратить талант на своїй творчості?

— Не розумію, як можна в'язатися задля маєтку, хоча б і в жертву своєму талантові, з якоюсь немилою особою! — мовила з легкою погордою учителька.

Вона все іритувалася подібними висловами гумориста, і лиш рідко коли могли отсих двоє гарних людей договоритись спокійно до кінця. Завсігди роздразнював отсей чоловік своїми реалістичними та тверезими поглядами і незвичайно щирим заявлюванням своїх думок ту вразливу, потрохи артистичну вдачу, що справді не зазнала ще багато дотиків гострішої долі.

— Не знаю, чому се має бути зараз якась "немила особа", прим., і от та, з котрою оженився маляр! — боронився він з неповорухним супокоєм, усміхаючися лиш очима.— По-моєму, нема на світі жодної немилої особи, коли лише оглянемо спокійно і без пересудів кожду. Особливо щодо жінок... я міг би хоч би й зараз оженитися з кождою!

— З вами взагалі не можу поважно говорити, бо ви впадаєте з одного екстрему в другий,— відповіла роздразнено учителька.— І не трактуєте ніяку річ поважно.

— Я впадаю в екстремі? — запитав він з комічним супокоєм.

— Ви!

— Я кажу, що можна задля маєтку оженитися артистові з панною і жити в мирі і в згоді, працювати ліпше і свобідніше, як у журі за хліб насущний, марнуючи час і енергію, заслонюючися якимсь дуже проблематичним аргументом, що буцімто без любові женитися годі, а їй краще знов зі своїм маєтком забезпечити йому долю і удержати для штуки, як на самоті з нудьги з розуму сходити, коли нема настільки сили і духу, щоб самій боротися з життям. А далі кажу, що на світі нема жодної немилої людини, особливо ж панни, і що я міг би з кождою хоч би й зараз оженитися, і через те ви вже не можете договоритися зо мною "до кінця". Одначе як ні, то ні. Ви поклонниця Метерлінків, романтизму, містики; представительна самої "ніжності" і

тонкості, а й — жорстокий реаліст, матеріаліст і противник усяких так зв. фантазмів і мрій красних і некрасних,— де ж ми коли згодимося? Може, те, чого я бороню, дограває вже до кінця свою роль й уступить місце цілком новим ідеям. Ідеям про "збільшення душі", про любов "навпомацки" і т. п.— і де ж ми годні згодитися?.. Ми можемо лише боротися і в кінці радуватися здобутками в постаті молодіжжі і в постаті літературних і інших артистичних творів. А як ні, то нехай правда буде на вашій стороні. Одначе...— додав, як перше, усміхаючися,— може, підійме хто інший мною кинену рукавичку і захоче посперечатися? Як уже не задля самих принципів, то бодай на те, щоб ввести душу в розмах.

— Сперечатися з вами не думаю, але запротестувати проти вашого принципу можна,— обізвалася нараз одна немолода вже дама нашого гурту. Се була вдова по однім редакторі, удержувалася виключно з праці пером і визначалася великою інтелігенцією та енергією. Про неї говорено, що хотіла в своїм найкращім дівочім віці, саме в вісімнадцятім році життя, виходити за одного старого вченого, не бачивши передом ані разу, лише тому, що чула, що він посідав величаву бібліотеку, відбував великі подорожі і міг їй дати нагоду виобразуватися. Вона написала йому лист з такою пропозицією і лише завдяки чистому випадкові сей лист не дійшов його рук.

— Стою на тім,— сказав гуморист,— що мотором усяких рухів, особливо в штуці і науці, як учить нас і історія штуки, є добробит і хліб.

Вона усміхнулася і умостилася вигідніше в кріслі, поглянувши на хвилину крізь вікно.

— Бувають випадки,— сказала звільна,— що подружжя заключаються на маєткових умовах, як се бачимо часто поміж селянами і жидами, і дуже добре тримаються. Часом знов заключають подібні собі таланти зв'язь, щоб одно одного довершало. Се, здається мені, лупається вже рідше і вимагає головного мотора — розуміння одного другим.

— Се друге уходить,— перебила живо учителька.— Але те перше, "задля маєтку", се рішуче некультурність.

— Те, що ви називаєте некультурністю, добра пані,— закинув уже поважно гуморист,— буває іноді ідеальніше, благородніше і далекосяжніше, як часом і сам який твір штуки.

Вдовиця мовчала хвилину, немов надумуючися, потім обізвалася, окинувши присутніх живим поглядом.

— Отсе, що буду оповідати,— то все з мого життя. Не видумане, ані прикрашене фантазією, ані задля оборони яких "принципів" скомпоноване, а так собі просто з живого життя схоплене.

У мене було від наймолодших літ почуття національне таке сильне, любов до люду така інтенсивна, що можу без пресадки сказати, я була б дала і життя за нього. І тому, що в мене душа була звернена на суспільність і народні справи вже так зарання, я не була в буденнім змислі слова "молодою". Мої ровесниці гуляли, веселилися, забавлялися, а я все вчилася і читала. Там, де вони ще легкодушно усміхалися, я вже болізно морщила брови. Мої ідеали були; бачити свій народ сильним, на рівні з іншим народом, культурним, жінок його укінченими типами, гідними репрезентантками його, і силою, з котрою мож було у всіх випадках числитися. Тому не бачила я, опріч науки, народних справ і праці, нічого коло себе.

Я заєдно думала: всі ми повинні різьбити самі себе. Всі. Чого ждати? Де був той артист, що мав сам приступити до нас, покласти руку свою на нас і витворити з нас свідомі характери, діячів, типи і якусь світову колонію? Де він?

Мені приходили іноді божевільні думки в голову. Я бачила себе "вічним жидом", що ходив від хати до хати, від села до села, від столиці до столиці і будив братів і сестер своїх до різьблення самих себе. Передовсім спершу: чисто самих себе.

Коли чоловік молодий, то життя, здається, належить двічі до нього. В нього віра в мрії, в ідеали, є надія на будучність. Але коли він уже старіється, то відчуває себе неначе підстрелена птиця. Тяжко вже вгору здійматися... Знаєте, мабуть, поважну гумореску з моїх дівочих літ, як я хотіла вийти заміж за старого вченого, щоби мати нагоду набрати високого формування, якого мої добрі, але убогі родичі не годні були подати. Окрім моїх найщиріших приятелів не повірять, певно, ніхто, що причиною того помислу було справді самотність лиш те якесь майже

хворобливе бажання освіти в найтоншім стилі! Я також хотіла посвятити життя своє ідеям, котрі надносив дух часу, хотіла працювати, де лише треба жіночої сили: на полі соціалізму, жіночої емансипації, національним — не знаю, врешті, на чім...

Я відчувала се все так глибоко, що мені видались усякі так звані "приватні почування" чимось грішним, самолюбним і вузьким. І тому, що в мене душа була біла і білі крила, я хотіла виходити за старого. Він мав стати моїм Діогеном, а я мала за ним покірно ступати. Чому якраз він? Се був чистий припадок, такий, як те, що в лісі росте коло такої й такої деревини берізка, або яка інша деревина.

Я не знала інших, що могли мені подати те, що він: багатство, подорожі, науку і якусь, як мені здавалося, особливше гарну "свободу".

Пригадую собі як нині, як я, запрошена на один вечір в одно з товариств, зложене з старих і молодих, шукала там заєдно обличчя старих і вглиблялася в них. Може, так виглядав той учений, що мав би стати моїм учителем, а разом і мужем?.. Або як он той старенький добродій з довгою білою бородою і грубими, в золото оправленими окулярами?.. Або, може, як он той?..

Вмить ставали мені перед душею постаті з Біблії... старенькі... в довгих одежах і з білими бородами, пророки і чудотворці. Або постаті з великих драм Софокла або Евріпіда... Молодіж видалася мені плиткою, недорослою до моїх поважних ідеалів. Очевидно, в мені грала фантазія, я була сильна і душа моя напружена і готова зреалізувати всякі пориви моєї молодості.

Одна з моїх щирих приятельок, саме та, що піддержувала зразу в мене отсю мою фантастичну мрію, і моя мудра, спокійна сестра запобігли тому, щоб мій незнайомий білоголовий ідеал не одержав мого листа, в яким я йому освідчалася. Якби не вони, я була би певно стала жінкою того чоловіка. Бажала я того всього з огляду на широке поле діяльності, на котре рвало мене моє бажання, хтіла забути свої молоді літа...

Потім минуло кілька років. Я не осягнула, чого передом бажала; не одно розчарувало мене гірко, а не одно знов одушевило, піддержувало. А попри те я все оставалася вірна своїм

ідеалам. Мріяла про героїчні вчинки, подавала працю свою, де її було потрібно, і супочинку ніколи не бажала і не зазнавала.

Одного разу запитала мене одна знайома, для чого не виходжу замуж.

Я була немило вражена тим питанням. Замість відповіді я спитала її:

— Чому вас се займає? Се ж зовсім моя приватна справа і не повинна, по-моєму, цікавити нікого...

— Ви образилися,— відповіла вона,— але я ставлю питання не з пустої цікавості, а просто ви мені інтересні, і я вас люблю і шаную. А що мені прийшла одна думка до голови, то я хотіла би нею поділитися з вами. Справа, яку хочу порушити, дуже тонка; але коли б ви хотіли повірити мені і не образитися, то я розповіла б вам усе.

— Самі скажіть собі, пані, чи я обиджуся вашими словами, чи ні,— відповіла я спокійно.

— Ви не пересічна жінка,— почала вона несміливо, майже боязко.— Коли я вам відкрию свою гадку, то тут відношуся просто і самотньо до вашого глибокого розуму. Не хочу шарпати ні вашої амбіції, ні вашу загально знану гордість, по-вашому, самотню зброю жіночу, ні вашу велику честь. Ви жінка випосаджена природою багато. Одарена бистрим розумом і живою вдачею, що ні в чім не зносить летаргії. Одним словом: ваш елемент — се праця. Широка, глибока, свідомо і інтелігентна праця, натхнена теплом вашого чуття і прикрашена багатою фантазією. Праця, яку приносите нашій суспільності і яку могли б ще і надаліше приносити їй, відбилась би злучена з іншими подібними вам силами в будові цивілізації нашої народності, мов прекрасний орнамент жіночої сили і характеру. Але ви...— вона нараз урвала.

Простягнувши руки до мене і вхопивши нараз мою руку, притиснула її до своєї груді.

— Простіть, коли вимовлю се одно болюче для вас, може, слово! Ви убогі. Ви на будучність у всім незабезпечені.

Я вирвала змішана руку, стискаючи бог знає чому її дрібні пальці.

— Що ж там, що я без маєтку,— сказала я збентежена,— своєю будучністю я цілком не журюся. Се і не вадить мені в моїй праці.

ЗМІСТ

Ідеї	3
Юда.....	18
Людина.....	33
Мати Божа	93
На полях.....	100
Некультурна.....	108
Під голим небом.....	141
Природа	153
Він і вона	176
Вовчиха	197
За готар.....	259